

نویسنده: بن نورتون (Ben Norton)
منبع و تاریخ نشر: انفارمیشن کلیرنگ هوز «2022-12-18».
برگردان: پوهندوی دوکتور سید حسام «مل» .

امپراتوری بریتانیا 165 میلیون هندی را در 40 سال کشت: چگونه استعمار الهام بخش فاشیسم شد

British empire killed 165 million Indians in 40 years: How colonialism inspired fascism

یک مطالعه علمی نشان داد که استعمار بریتانیا باعث مرگ حدود 165 میلیون نفر در هند از سال 1880 تا 1920 شد، در حالی که تریلیون ها دلار ثروت را به سرقت برد. نظام سرمایه داری جهانی بر پایه نسل‌کشی‌های امپریالیستی اروپا بنا شد که الهام‌بخش آدولف هیتلر و منجر به فاشیسم شد.

A scholarly study found that British colonialism caused approximately 165 million deaths in India from 1880 to 1920, while stealing trillions of dollars of wealth. The global capitalist system was founded on European imperial genocides, which inspired Adolf Hitler and led to fascism.

طبق یک مطالعه آکادمیک، استعمار بریتانیا باعث مرگ حداقل 100 میلیون نفر در هند در حدود 40 سال شد یک اقتصاد ددان برجسته محاسبه کرده است که در طول نزدیک به 200 سال استعمار، امپراتوری بریتانیا حداقل 45 تریلیون دلار ثروت از هند به سرقت برده است.

جنايات نسل کشی که امپراتوری های اروپایی در خارج از مرزهای خود مرتکب شدند، الهام بخش **آدولف هیتلر و بنیتو موسولینی** بود که منجر به ظهور رژیم های فاشیستی شد که جنايات نسل کشی مشابهی را در داخل مرزهای خود انجام دادند .

انسان شناس اقتصادی **جیسون هیکل** و نویسنده همکارش **دیلن سالیوان** مقاله ای در مجله معتبر دانشگاهی توسعه جهانی با عنوان «سرمایه داری و فقر شدید: تحلیلی جهانی از دستمزد واقعی، قد انسان و مرگ و میر از قرن شانزدهم طولانی» منتشر کردند .

در این گزارش، محققان تخمین زدند که **هند** بین سال های 1880 تا 1920 به دلیل استعمار بریتانیا، 165 میلیون مرگ و میر بیش از حد متحمل شده است .

آنها خاطرنشان کردند: «این رقم بیشتر از مجموع کشته های هر دو جنگ جهانی، از جمله **هولوکاست** نازی ها است

» آنها افزودند: «امید به زندگی «توقع حیات» **هندی ها** تا سال 1950، پس از استعمارزدایی، به سطح انگلستان مدرن اولیه (35.8 سال) نرسید».

rate was already very high by international standards. If we measure excess mortality over England's 16th- and 17th-century average death rate, we find 165 million excess deaths in India between 1880 and 1920 (Appendix V). This figure is larger than the combined number of deaths from both World Wars, including the Nazi holocaust.

Table 3. Mortality and longevity in late 19th- and early 20th-century India (compared to early modern England).

	Life expectancy (years)	Crude death rate (per 1,000 people)	Excess deaths, millions (normal mortality = India 1880s)	Excess deaths, millions (normal mortality = England 16th–17th century)
England				
16th–17th c	35.8	27.18	–	–
India				
1881–90	26.7	37.2	–	27
1891–00	22.8	44.6	21	49
1901–10	25.4	39.9	8	37
1911–20	21.9	44.2	21	52
Total	–	–	50	165

Source: Dyson (2018, pp. 126, 279–280); Wrigley & Schofield (1981, p. 528).

Indian life expectancy did not reach the level of early modern England (35.8 years) until 1950, after decolonization.¹⁷ The post-independence government succeeded in

هیکل و سالیوان تحقیقات خود را در مقاله ای در الجزیره با عنوان «چگونه استعمار بریتانیا 100 میلیون هندی را در 40 سال کشت .

آنها توضیح دادند:

طبق تحقیقات مورخ اقتصادی **رابرت سی آلن**، فقر شدید در هند تحت سلطه بریتانیا از 23 درصد در سال 1810 به بیش از 50 درصد در اواسط قرن بیستم افزایش یافت. دستمزدهای واقعی در طول دوره استعمار بریتانیا کاهش یافت و در قرن نوزدهم به نادری رسید، در حالی که قحطی ها بیشتر و مرگبارتر شد. استعمار به دور از سود برای مردم **هند**، یک تراژدی انسانی با موارد مشابه در تاریخ ثبت شده بود.

کارشناسان توافق دارند که دوره 1880 تا 1920 - اوج قدرت امپراتوری بریتانیا - به ویژه برای **هند** ویرانگر بود. سرشماری های جامع جمعیتی که توسط رژیم استعماری در دهه 1880 انجام شد، نشان می دهد که میزان مرگ و میر در این دوره به طور قابل توجهی افزایش یافته است، از 37.2 مرگ به ازای هر 1000 نفر در دهه 1880 به 44.2 در دهه 1910. امید به زندگی از 26.7 سال به 21.9 سال کاهش یافت.

در مقاله اخیر در مجله توسعه جهانی، از داده های سرشماری برای تخمین تعداد افرادی که توسط سیاست های امپراتوری بریتانیا در طول این چهار دهه بی رحمانه کشته شدند، استفاده کردیم. داده های قوی در مورد میزان مرگ و میر در هند فقط از دهه 1880 وجود دارد. اگر از این به عنوان مبنای برای مرگ و میر «عادی» استفاده کنیم، متوجه می شویم که حدود 50 میلیون مرگ و میر بیش از حد تحت حمایت استعمار بریتانیا در دوره 1891 تا 1920 رخ داده است.

پنج میلیون مرگ یک رقم خیره کننده است، و با این حال این یک تخمین محافظه کارانه است. داده های مربوط به دستمزدهای واقعی نشان می دهد که تا سال 1880، استانداردهای زندگی در هند مستعمره به طور چشمگیری نسبت به سطوح قبلی خود کاهش یافته بود. **آلن** و سایر محققان استدلال می کنند که پیش از استعمار، استانداردهای زندگی هندی ها ممکن است «همتراز با بخش های در حال توسعه اروپای غربی باشد». ما به طور قطع نمی دانیم که میزان مرگ و میر هند قبل از استعمار چقدر بوده است، اما اگر فرض کنیم که مشا به آن در انگلستان در قرن 16 و 17 باشد (27.18 مرگ در هر 1000 نفر)، متوجه می شویم که 165 میلیون مرگ و میر بیش از حد در هند رخ داده است. در دوره 1881 تا 1920.

در حالی که تعداد دقیق مرگ و میرها نسبت به فرضیاتی که ما در مورد مرگ و میر پایه مطرح می کنیم حساس است، واضح است که جایی در مجاورت 100 میلیون نفر در اوج استعمار بریتانیا پیش از موعد مرده اند. این یکی از بزرگترین بحران های مرگ و میر ناشی از سیاست تاریخ بشر است.

این تعداد بیشتر از مجموع مرگ و میرهایی است که در تمام قحطی ها در اتحاد جماهیر شوروی، چین مائوئیستی، کره شمالی، کامبوج پل پوت و اتیوپی منگیستو رخ داده است. این رقم حیرت آور شامل ده ها میلیون هندی دیگر نمی شود که در قحطی های انسان ساز که توسط امپراتوری بریتانیا به وجود آمده بود جان باختند.

در قحطی بدنام بنگال در سال 1943، حدود 3 میلیون هندی از گرسنگی جان خود را از دست دادند، در حالی که دولت بریتانیا غذا صادر می کرد و واردات غلات را ممنوع کرد.

مطالعات آکادمیک توسط دانشمندان نشان داد که قحطی 1943 بنگال در نتیجه علل طبیعی نبود. این محصول سیاست های وینستون چرچیل نخست وزیر بریتانیا بود.

خود چرچیل یک نژادپرست بدنام بود که گفت: «من از سرخپوستان متنفرم. آنها قوم وحشی با دین وحشی هستند.»

در اوایل دهه 1930، چرچیل همچون آدولف هیتلر، رهبر نازی ها و بنیتو موسولینی، دیکتاتور ایتالیایی را که فاشیسم را پایه گذاری کرد، تحسین می کرد.

حامیان علمی خود چرچیل اعتراف کردند که چرچیل «تحسین خود را از موسولینی ابراز کرد» و «اگر مجبور شود بین فاشیسم ایتالیایی و کمونیسم ایتالیایی یکی را انتخاب کند، چرچیل بدون تردید اولی را انتخاب می کند.»

شاشی ثارور، سیاستمدار هندی، که به عنوان معاون دبیرکل سازمان ملل متحد خدمت می کرد، به طور کامل جنایات امپراتوری بریتانیا، به ویژه در دوران چرچیل را مستند کرده است.

ثارور تاکید کرد: **دستان چرچیل به اندازه هیتلر خون دارد.** او به تصمیماتی اشاره کرد که او [چرچیل] شخصاً در طول قحطی بنگال، زمانی که 4.3 میلیون نفر به دلیل تصمیماتی که او اتخاذ کرد یا تأیید کرد، امضا کرد.

اوتسا پانتایک، اقتصاددان هندی برنده جا یزه، تخمین زده است که امپراتوری بریتانیا 45 تریلیون دلار از ثروت شبه قاره هند را تخلیه کرده است. او در مصاحبه ای با وب سایت خبری هندی Mint در سال 2018 توضیح داد:

بین سال های 1765 و 1938، میزان تخلیه به 9.2 تریلیون پوند (معادل 45 تریلیون دلار) رسید که درآمد مازاد صا دراتی هند را معیار قرار داد و آن را با نرخ بهره 5 درصد ترکیب کرد. هندی ها هرگز با طلا و درآمدهای فا رکس خود اعتبار نداشتند. برعوض، به تولید کنندگان محلی اینجا معادل روپیه از بودجه «پرداخت» می شد - چیزی که هرگز در هیچ کشور مستقلی پیدا نمی کردید» تخلیه» بین 26 تا 36 درصد از بودجه دولت مرکزی متغیر بود بدیهی است که اگر درآمدهای عظیم بین المللی هند در داخل کشور حفظ می شد، تفاوت زیادی ایجاد می کرد. هند بسیار توسعه یافته تر بود و شاخص های سلامت و رفاه اجتماعی بسیار بهتری داشت. عملاً هیچ افزایشی در درآمد سرانه بین سال های 1900 و 1946 وجود نداشت، حتی اگر هند دومین درآمد مازاد صادراتی در جهان را برای سه دهه قبل از سال 1929 ثبت کرد.

از آنجایی که تمام درآمدها توسط بریتانیا گرفته شده است، چنین رکودی تعجب آور نیست. مردم عادی به دلیل سوء تغذیه و بیماری مانند مگس می مردند. تکان دهنده است که انتظارات هندی ها در بدو تولد تنها 22 سال در سال 1911 بود. از آنجایی که قدرت خرید هندی های معمولی به دلیل مالیات های زیاد تحت فشار قرار می گرفت، مصرف سرانه غلات غذایی از 200 کیلوگرم در سال 1900 به 157 کیلوگرم در آستانه جنگ جهانی دوم کاهش یافت و تا سال 1946 به 137 کیلوگرم کاهش یافت. جهان امروز، حتی کمترین توسعه یافته، تقریباً به موقعیتی نزدیک به هند در سال 1946 است.

پانتیک تاکید کرد :

جهان سرمایه داری مدرن بدون استعمار و تخلیه وجود نخواهد داشت در دوران گذار صنعتی بریتانیا، 1780 تا 1820، خروج از آسیا و هند غربی روی هم حدود 6 درصد تولید ناخالص داخلی بریتانیا بود، تقریباً با نرخ پس انداز خود پس از اواسط قرن نوزدهم، بریتانیا با قاره اروپا و آمریکای شمالی کسری حساب جاری داشت و در همان زمان، سرمایه گذاری انبوهی در این مناطق داشت که به معنای کسری حساب سرمایه نیز بود. این دو کسری به کسری تراز پرداخت های بزرگ و رو به رشد (BOP) در این مناطق خلاصه می شوند.

چگونه ممکن بود بریتانیا این همه سرمایه صا در کند - که برای ساخت راه آهن، جاده ها و کارخانه ها در ایالات متحده و اروپای قاره ای صرف شد؟ کسری BOP آن با این مناطق با تصاحب طلای مالی و فارکس بدست آمده توسط مستعمرات، به ویژه هند، برطرف می شد. هر هزینه غیرعادی مانند جنگ نیز روی بودجه هند گذاشته می شد و هر آنچه را که هند نمی توانست از طریق درآمدهای مبادله سالانه خود تامین کند به عنوان بدهی آن نشان داده می شد که بر آن بهره انباشته می شد.

چند سطر در مورد نویسنده این مقاله :

بن نورتون روزنامه نگار، نویسنده و فیلمساز است. او دستیار سردبیر The Grayzone و تهیه کننده پادکست Moderate Rebels است

..... با تقدیم احترامات «22-12-2022»

هندی های مصاب به فاوکی و آقای چرچل صدراعظم انگلیس